

Krvavá skvrna na funkčním triku prozrazovala, že se musel zranit. Proč ale upadl? Snažil se rozpomenout na příčinu ztráty rovnováhy, ale nedokázal si vybavit nic konkrétního. To bodnutí si ale pamatoval. Cítil ho tak jasně, že ho následná bolest ani nepřekvapila. Hrot musel zasáhnout sval, stehnem projela ostrá křeč, která ale kupodivu rychle odezněla. Nohy ještě chvíli automaticky pokračovaly v běhu, pak se ale s tělem začalo dít něco neobvyklého. Nejdřív ho napadlo, že se jedná o anafylaktický šok. Možná vosy? U občerstvovací stanice jich byla spousta. Nikdy neměl po bodnutí hmyzem podobné reakce, ale není nakonec všechno jednou poprvé?

Pak přišel pád. Po pár strnulých krocích se nekontrolovatelně zřítíl k zemi. Ošklivý pád. Nedokázal ho korigovat. Svaly přestaly plnit svou funkci, ztuhly a dolní končetiny byly rázem jako ze dřeva. Proto to zranění, proto ta šířící se skvrna, která mezitím prosákla i skrz startovní číslo. Vzepřel se na rukou. Tolik si přál, aby to byl pot, co mu po pramíncích stéká přes hrudník až k podbříšku, ale jeho rozum mu bránil sám sebe obelhávat. Už mu ovšem neprozradil, že tržná rána nad klíční kostí způsobená nárazem na ostrý obrubník není ani zdaleka příčinou jeho kritického stavu. Tou byla až náhlá neschopnost nadechnout se. Plíce vypověděly službu, dýchací svaly postupně přestávaly fungovat. Cítil, jak mu krev ve spáncích zběsile pulzuje, chvílemi měl dokonce dojem, že ji slyší. Tupé rány, tamtamy bušící na poplach. Vytušil blížící se konec. Nechtěl zemřít s tváří obrácenou k zemi a pokusil se otočit na záda. Jeho snažení však bylo bezvýsledné, tělo se z neznámých důvodů proměnilo ve ztuhlou hmotu neschopnou ovládnutí. Každý kdysi běžný pohyb najednou představoval nadlidskou námahu, jíž nebyl schopen. Někdo z hloučku shromážděných pochopil jeho záměr, poklekl a opatrně ho otočil. Laskavý hlas k němu promlouval cizím jazykem, kterému nerozuměl. Zoufale se snažil rozpomenout na několik frází, které se před odjezdem do Čech narychlo naučil. „Pivo

prosím,“ byla jedna z mála vět, které znal, v daný okamžik mu však přišla směšná. Snad ale přece jen...

„Prosím...“ zašeptal.

Ze všech stran k němu nyní doléhalo podivné huhlání, v němž už nedokázal rozeznat jednotlivá slova. Jako by kolem jeho hlavy tekla potok, jako by už i mozek ztrácel schopnost vykonávat svou obvyklou funkci. Napadlo ho, že buňky zřejmě nemají dostatek kyslíku, a ještě jednou se z posledních sil pokusil nadechnout. Marně. Cítil, jak ho pomalu opouští vědomí. Čím mlhavější se ale zdálo být všechno kolem, tím jasněji teď vnímal přítomnost svého otce. Co na tom, že už byl pět let po smrti... Chtěl ho chytit za ruku, ale ztěžklé prsty narazily jen na nehostinný asfalt.

V dále se ozvalo houkání sanitky. Chvilka naděje. Přeci ještě dokáže rozlišit známé zvuky a hlavně... pomoc je na blízku! Na krátký okamžik se mu vrátily všechny smysly. Kdyby se necítil tak vyčerpaný, možná by dokonce mohl i vstát. Během těch pár vteřin, kdy se jeho umdlévající mysl nadechla k novému životu, zároveň nahlédl do očí kruté realitě. Dieter Schröder si uvědomil, že umírá. Přesto se do poslední chvíle pokoušel smlouvat.

„Bitte... bitte, ich will nicht sterben!“

Rychle spláchl. Nedokázal však zavřít oči, a tak byl nucen sledovat, jak obsah jeho žaludku mizí v odpadu. Záchodová mísa, o niž se lokty opíral, mu přišla nezvykle chladná. Možná ale bylo spíš jeho tělo rozpálené. Bolela ho bránice. Už je to let, co naposledy zvracel. Vždycky se snažil téhle krajně nepříjemné činnosti všemožně vyhnout, teď ale dávný reflex přemohl jeho vůli a zařídil se po svém. Všiml si, že se mu na krku pořád ještě houpe medaile. Kov v pravidelných intervalech narážel do bílého porcelánu. Sundal si ji a vztekle odhodil za sebe. Kratičky záchvěv emoce ale zase rychle odezněl. Těžce vstal, odbelhal se do obýváku a svalil se do křesla. Chvilku si užíval pocit ochlazení,